

Lackfi János

ÖNKÉTELEN

2022-11-09 | VERS

Megjött a csomagszállító
egy dobozzal, melyet kitölteni
belegyúrtek a pakkba
pár lebernyeg buborékfóliát,
melyet kevésbé civilizáltan,
ámde jóval érzékletesebben
pukifóliának nevez a népnyelv.
Nincs ugyanis ahhoz hasonlítható
gyönyörűség, mint mikor
az apró, műanyag pattanásokból
a pukkanó levegőt nyomkodja
ki az ember, kiváló levezetője ez
a bennünk gyülemlő stressznek.
S fokozható a tapasztalat még,
ha szőnyegnek terítjük a földre
a levegőrücskökkel borított
nejlont, és rajta lépdelünk,
táncolunk, ugrálunk,
szüntelen durrogás közepette.
A kicsi fáradhatatlanul űzte
ezt a játékot, fel-és alá járt,
pörgött-forgott, figurázott,
nevetett, s a szabálytalan
ritmusban felhangzó pattogás
csak ajzotta kedvét.
Feleségem lefilmezte
új mobiljával a kedves és
üde jelenetet, mennyire eufórikus
a gyermek, hogy átadja magát
a legegyszerűbb tapasztalatnak is!
A telefon azonban trükkös jószág,
lassítva filmezte a jelenetet,

hiszen úgy jobban mutat,
s még nagyobb döbbenetünkre
a képpel együtt a hangot is lelassította,
mely így tisztán hallhatóan
alakult át pukkantgatásból
visszhangzó puskalövésekké,
semmi kétség, össze nem téveszthető
zörej, mely mostantól önkéntelen
borzalommal festi alá
a felhőtlen játszadozást,
miközben párszáz kilométerre
innét a miénkhez hasonló
gyermek körül csapódnak be
a gyilkos lövedékek.

kép | Jorge Bermudez, unsplash.com